

RUNDT OM DANMARK

BUDSKAB FRA OMRÅDEPRÆSIDENTSKABET

Fortsat vækst i det personlige vidnesbyrd

Ældste Patrick Kearon, Storbritannien

1. rådgiver i Det europæiske områdepræsidentskab

Ældste David S. Baxter har for nylig udtalt: »Selv i stunder, hvor vores tro ikke synes større end et sennepskorn, kan vi gå fremad, forsynet vil være med os. Hvis vi søger himlens hjælp, vil vi modtage den – måske endda på uventet måde.«¹

Ældste Baxter talte om modgang, da han skrev disse ord, og jeg tror, at de også gælder i gode tider. Nøglen er at vedblive at gå fremad. Det er blevet sagt, at hvis vi ikke bevæger os fremad, så går vi tilbage. Vi er nødt til at anstrenge os og vokse for at holde vores tro stærk og levende og således konstant bruge vore åndelige muskler. Præsident Henry B. Eyring har sagt: »Stor tro har en kort levetid på hylden.«² Det fik mig til at tænke på de gange, hvor vores tro og vidnesbyrd er mest levende og sikkert, og så sker der noget, der ryster vores tro, eller vi glemmer at nære det med en stadig kontakt til Gud.

Da jeg for nylig opholdt mig i en storby, blev jeg to gange i løbet af natten vækket af sirener uden for mit hotelvindue.

Da dagen gryede, så jeg ud af vinduet, at byens hovedbrandstation lå lige på den anden side af gaden. Brandmændene var uden for og arbejdede med en af deres store stige-lastbiler. Jeg blev helt fanget af den øvelse, som de var i gang med. De hævede stigen en lille smule, og tog den så ned igen. Så hævede de den igen, men denne gang lidt mere, og så tog de den igen ned. Dette gjorde de igen og igen, indtil de havde nået stigens fulde rækkevidde og den øverste etage på den bygning, som de øvede sig på. Jeg formoder, at de gennemgik denne øvelse regelmæssigt. På grund af denne stadige træning, vidste de præcis, hvad de skulle gøre, når den kritiske situation opstod. Brandmændene ville reagere omgående på råbet om hjælp, og på et øjeblik ville hver mand på holdet vide, hvor han skulle være, og hvad han skulle gøre for at bidrage til at redde nogen fra en bygnings øverste etager.

Det gælder også for os. Vores tro og vidnesbyrd har brug for konstant træning,

konstant forsøg på at udvide vores åndelige rækkevidde. Vi ved, hvad vi hele tiden skal gentage for at holde os åndeligt stærke, og alligevel kan vi holde igen med dem, selv når vi har erfaret, at de faktisk styrker og velsigner os. Vores oprigtige daglige bønner, vores inderlige skriftstudium, regelmæssige faste med oprigtig hensigt, regelmæssige

**Ældste Patrick
Kearon**

tempelbesøg, tid tilbragt i vor himmelske Faders og andres tjeneste hjælper os alt sammen med at strække vores åndelige rækkevidde og forankre vores vidnesbyrd. Vi må også huske, at der kun er lidt, der styrker vidnesbyrd mere end at bære det over for andre. At udtale det højt, vi tror på, opbygger vores tro og forstærker vores overbevisning. Den stadige gentagelse af disse enkle, men virkningsfulde handlinger, gør os helt bogstaveligt i stand til at »iføre [os vore] smukke klæder« og komme i bedst mulig åndelig form.

Herren befaler os i L&P 82:14: »Zion må tiltage i skønhed og i hellighed; hendes grænser skal udvides; hendes stave skal forstærkes; ja, sandelig siger jeg jer: Zion skal rejse sig og iføre sig sine smukke klæder.«

Hver gang vi beslutter os for at anstrenge os lidt mere, lidt længere og lidt højere, bliver vi forbløffet over den rige åndelige belønning, der kommer fra vores forbløffende beskedne offer. På denne tid af året, hvor vi mindes Frelserens mirakuløse sonoffer, kan vi let forpligte os på ny til at handle på en måde, der tillader disse velsignelser at strømme ind i vores tilværelse. ■

NOTER

1. David S. Baxter, »Læg modgang bag dig«, *Liahona*, dec. 2012, s. 18.
2. Henry B. Eyring, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær trofast«, *Liahona*, nov. 2005, s. 39.

Tempelmaraton

En metafor på unge pigers tilværelse

Anne Bernskov, Roskilde Menighed, 1.rådgiver i UP

Baggrunden

John Rowe Moyle var stenhugger og kaldet af Brigham Young til at arbejde på Salt Lake City tempel. En af hans vigtigste opgaver var at indhugge »Helliget Herren« på den østlige side af bygningen. Hver mandag morgen kl. 2 stod han op og gik de 35 km til byggepladsen. Der arbejdede han hele ugen og gik igen hjem fredag aften. Han arbejdede hele lørdagen på gården med sin familie, og om søndagen gik de i kirke. Mandag morgen gik han til templet igen. Men en dag da han var hjemme, blev han sparket af en ko, og hans ben måtte amputeres. Mens hans ben heled, snittede han sig et træben. Da han havde lært at gå på det, gik han igen de 70 km til templet hver uge. Han havde forpligtet sig og givet profeten og Herren sit ord, og han overholdte sin del af aftalen. Han arbejdede på den måde i næsten 20 år.

Vi vil også gå

En meget varm sommerlør-dag i august 2012 gik 12 piger og 2 ledere »den samme« rute – fra kirkebygningen i Roskilde til templet i København. Ikke for at mindes John Moyle, men for at minde os selv om, hvad vi er villige til at ofre og yde for at opnå templets velsignelser. I UP's program »PERSONLIG FREMGANG« er der citeret fra Moroni 10:32: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommen-gjort i ham«. De unge piger har måske ikke samme fysiske udfordringer som pionererne havde, men de møder mange fristelser og stort pres fra verden i dag og behøver åndelig styrke til at vælge at leve evangeliet.

Turen begynder

Kl. 7.00 mødtes vi til dejlig morgenmad med hjemmebag, og kort efter begav vi os af sted. Jeg var

**Roskilde
Menigheds seje
piger på farten**

imponeret over pigernes selvtilid, da vi begyndte. Forældrene havde taget opstilling langs ruten på aftalte pit-stops og servicerede os med læskende drikke, is, snacks og frokost i det grønne. Uden deres hjælp havde det nok været vanskeligt at gennemføre turen.

Ingen beklagelser

Det blev til mange vabler og ømme fødder, men ikke én gang hørte jeg nogen ytre ønske om at opgive. Hvert skridt de tog var symbolsk for dem, som om de tænkte at kursen er lagt, og dette er den mest direkte og sikre vej. Frelseren har gået turen selv, og måske følte vi lidt, at han »gik sammen med os den dag«. Der var dem, der tvivlede på, om vi kunne gennemføre dette projekt, men det gjorde pigerne ikke!! Pigerne sang deres hjemmelavede slag-sang det sidste stykke, og vi blev modtaget ved templet af glade forældre og søskende, der heppede os i mål. Roskilde UP har de sejeste piger, jeg kender. De sidste få meter blev der løbet for at nå hen og røre ved tempelmuren og dermed vide, at målet var nået.

Hvad pigerne følte

»Det var fantastisk at gå til templet, og jeg er virkelig taknemmelig for alle ledere og forældre der har været søde at planlægge dagen på den bedst mulige måde. Vi gik sammen og vi støttede hinanden. Jeg ved,

at Gud har holdt øje med os og passet på os« (Daniella Koch).

»Jeg syntes det var en hel fantastisk tur! Selvom man fik ondt i fødderne og havde brug for vand ret hurtigt, var det det hele værd. Jeg føler mig meget stærkere, fordi man bare blev ved lige meget, hvor hårdt det var. Man skal bare »never say never« (Emma Mantilla Petersen).

»Det var helt fantastisk, også selvom alle havde ondt i fødderne, var det det værd« (Riza Sørensen).

»Det beviser overfor mig, at jeg kan klare hårde og svære ting, og ikke bare de lette ting« (Lærke Petersen)

»Jeg gik til Danmarks tempel, Jeg fik et stempel! Trods store smerter, var det nice at være der« (Thrine Stokholm).

»Det var så fedt at vi alle sammen gennemførte det sammen, og at vide, at hvis tingene brænder på, kan jeg selv komme derind« (Josefine Kjeldsen).

»Vores mål i livet er at komme tilbage til Gud, og kun ved at komme i templet har vi mulighed for at komme tilbage. Vi nåede målet sammen og havde derved oplevet noget specielt sammen i vores UP, der styrkede os, og vi blev velsignet og beskyttet hele vejen« (Maria Petersen).

En tur for livet

Da jeg om aftenen tænkte over dagen og alle oplevelserne – tænkte jeg også: »Tænk hvis man havde været pioner og skulle på den igen i morgen!!« ■

Københavns Stavs EV-tur.

Søster Adyrene Thorsen, Gladsaxe 1. Menighed.

Karen Blixen Museet

Den 20. oktober 2012 drog 8 EV'er fra Københavns Stav sammen med bl.a. 2. rådgiver i stavspræsidentskabet, præsident Jesper Paulsen, og medlem af højrådet, bror Brian Reuter, til Rungstedlund, hvor de besøgte Karen Blixen Museet.

Mange interessante ting

Under høj solskin besøgte gruppen Karen Blixens grav ved

foden af Ewalds Høj og besøgte Karen Blixens stuer, hvor hun underholdt sine gæster, indtalte radiocausier og gav sine tv-interviews. Stuerne er pyntet med friske buketter i stil med dem, Karen Blixen selv pyntede op med.

I Ewalds Stue har Karen Blixen tilbage i 1960 indrettet en mindestue, hvor hendes fars samling af afrikanske våben er ophængt, ligesom der findes

en buste af digteren Johannes Ewald, udlånt fra Statens Museum for Kunst.

En vidunderlig tur

Der var blandt deltagerne enighed om, at turen, der også

omfattede en herlig platte på Cafe Karen Blixen kløgtigt forhandlet ned til en for deltagerne fornuftig pris, var en vidunderlig tur. ■

Gruppen foran museet

SØSTER ADYRENE THORSEN, GLADSAXE 1. MÆNIGHED

En besynderlig tekst

Bror Jørgen Holm Bendsen, Århus Stav

Dobbelt betydning

En lidt besynderlig tekst fandt mine øjne, da jeg læste en tekst fra månedskriftet »Morgenstjernen«, et historisk-biografisk blad Salt Lake City tilbage i 1880'erne. Ordene lød: »Uagtet han er død, taler han dog« (Parley P. Pratt). Udsagnet var måske om Frelseren, men kan vel også bruges om søskende, der har sagt og gjort ting, der har været markante. Har nogen sagt noget med eftertryk, bør det vel også komme vedkommende til gode?

En død bror taler

Således forholder det sig med en bror i Kirken, der for længst er død, men har talt til os siden 1851. Du har ofte siddet med salmebogen i hånden, og sunget salmen »Fader vor i Himlen« (nr. 94). Med denne salme har vi lovprist Herren og været taknemlige for

Bror Christian Christiansen

ARKIV/FOTO

evangeliets komme til Danmark. Men forfatteren er ukendt. Men selvom han er død, taler hans ord stadig til os.

Men hvem er han, forfatteren?

I Morgenstjernen, nr. 4 fra april 1882 på side 61, skriver missionær Christian J. Larsen: »I Marts 1851 blev jeg i Forening med Ældste Chr. Christiansen sendt til Aalborg for at hjælpe Broder Dykes med Evangeliets Forkyndelse dersteds. Vi forlode Kjøbenhavn den 13de(?) Marts, men maatte vente to dage i Korsør førend vi kunde faa Dampskibslejlighed til Aarhus. Paa denne Rejse forfattede Broder Christiansen den velkjendte Salme: »Fader vor i Himlen, Dig anraabe vi osv. Vi ankom til Aalborg d. 17de og begyndte strax vor Missionsvirksomhed.«

At rejsen har fundet sted bekræftes at en notits i bogen »History of the Scandinavian Mission« på side 22, hvor der

står: »Elder Christian Christiansen and Priest Christian J. Larsen were then appointed to go to Jutland as missionaries to assist Elder George P. Dykes. These two brethren left Copenhagen for their new field of labor March 12, 1851.«

Br. Christiansens liv

Bror Christiansen blev født den 7. oktober 1824 i Dølby i Salling og døbt i Kirken den 17. august 1850 i København. Den 3. marts 1851 nævnes han som ældste, og han dør den 23. september 1900 i Manti i Utah, USA. Han virkede en tid som missionær i Skive, hvor han bosatte sig med familien. I Skive og omegn var forfølgelserne særdeles hårde, så han og andre måtte flygte for livet mere end en gang. Bror Christiansen blev den første konferencepræsident i Aalborg Konference (distrikt) 1851-1852.

Så næste gang du slår op i salmebogen på nr. 94, kan du strege »Ukendt« ud og skrive Christian Christiansen i stedet. At salmen har danske rødder forøger glæden. ■

Nyt UP-præsidentskab i Århus Stav

Finn Lykkegaard, redaktør

Tid til ændringer

I august 2012 blev stavens UP-præsident i Århus Stav, søster Tanya Køster, afløst sammen med sine rådgivere efter 5 års trofast tjeneste, en lærerig og dejlig tid, siger søster Køster, der altid vil værdsætte sin tid sammen med de unge piger, der altid vil have en særlig plads i hendes hjerte.

Som nyt præsidentskab blev kaldet søster Lone Buur Kreiberg, Århus Menighed, med søster Lisbeth Højvang, Aalborg Menighed, og søster Jeanette Ørtegren, Frederikshavn Gren, som rådgivere.

Søster Kreiberg

Søster Kreiberg, der er 46 år, er født og opvokset i Esbjerg. Hun er gift med bror Steen Kreiberg, der oprindeligt er fra Odense. De er forældre til 3 børn på hhv. 22, 19 og 13 år. Søster Kreiberg er uddannet arkitekt og arbejder til dagligt sammen med Steen i deres eget firma, hvor de udvikler og producerer messe- og udstillingssystemer.

Lone elsker at være sammen med sin familie og gode familietraditioner, noget hun har taget med sig hjemmefra.

Lone har tjent i flere menigheder og mange kaldelser, senest i Primary.

SØSTER JEANETTE ØRTEGREN, FREDERIKSHAVN GREN

Unge Pigers præsidentskab, Århus Stav

Hun udtrykker taknemmelighed for muligheden at tjene i UP, for hun beundrer de unge piger i deres bestræbelser på at efterleve evangeliet.

Søster Højvang

Søster Højvang er født og opvokset i Aalborg og gift med Peter, der er fra Århus. Efter en kort tid i Århus først i deres ægteskab, flyttede de til Aalborg, hvor de nu bor med deres 5 børn i alderen 7-18 år.

Søster Højvang er vokset op i Kirken og er dybt taknemmelige til sine forældre, der har lært hende, at uanset hvad, så holder man fast i jernstangen.

Hun har før tjent i UP, men aldrig på stavplan, og blev afløst fra en dejlig kaldelse i Primary for at tage imod den nye kaldelse,

hvilket var en svær beslutning.

Søster Højvang er taknemmelig for den mulighed for udvikling, den nye kaldelse indebærer.

Søster Ørtegren

Søster Ørtegren er 38 år. Hun er født og opvokset i Frederikshavn, hvor hun bor med sin vidunderlige mand Bent og deres tre børn på 12, 14 og 16.

Søster Ørtegren arbejder til daglig med mad og har gjort det i 19 år, de seneste 3 som kantineleder på en skole. Hun

lægger vægt på sund mad ud fra tanken om, at vi skal passe godt på den krop, vi har fået.

Hun elsker at være sammen med sin familie, uanset om det er på ferie eller hjemme.

Hun har tidligere tjent i UP i staven og i øvrigt i mange forskellige kaldelser i Kirken.

Søster Ørtegren er vokset op i Kirken og håber at kunne hjælpe de unge piger til at forstå og bevare den gave evangeliet er.

Spændende fremtid

Det nye præsidentskab ser frem til arbejdet med de unge piger. De håber, at de kan lære hver enkelt ung pige at forstå, hvor unik og værdifuld hun er, og også erkende det potentiale, den enkelte rummer. ■

Sandheden om Kristus

Johannes, 14 år,
Slagelse Menighed

Bror Johannes, Slagelse Menighed

»» **H**vem siger folk, at
Menneskesønnen er?»

De svarede: »Nogle siger
Johannes Døber, andre Elias,
og andre igen Jeremias eller en
anden af profeterne.« Så spurgte
han dem: »Men I, hvem siger I,
at jer er?« Simon Peter svarede:
»Du er Kristus, den levende Guds
søn.« Og Jesus sagde til ham:
»Salig er du, Simon, Jonas' søn,
for det har kød og blod ikke
åbenbaret dig, men min fader
i himlene« (Matt 16:14-17).

Dette er mit yndlingsskrift-
sted, fordi det ganske klart
fortæller os, hvem Kristus er, og
hvordan vi finder ud af det. ■

En drøm realiseres

Bror Jens Kristoffersen, Horsens gren.

Løftet ved vielsen

Da vi blev viet for ca. 38 år
siden, lovede min hustru, Sonja,
og jeg hinanden, at vi ville
arbejde for at tage så meget på
mission, som det var muligt. Vi
ønskede at tage på i hvert fald 3
missioner: Til Island, Den Dan-
ske Mission og templet. Vi har
nået 3, men på en lidt anden
måde, som det vil fremgå.

En svær begyndelse

Da jeg gik på pension fra mit
arbejde i Kirkens Uddannelses-
system i 2001 og blev afløst fra
min kaldelse i stavspræsident-
skabet, begyndte vi at realisere
vores missionsplan. Vi sendte
vores papirer af sted, selvom
mit helbred ikke var det bedste.
Jeg havde i tilgift til nogle udfor-
dringer med hjertet pådraget
mig en lidelse, som ingen kunne
fortælle mig, hvad var. Men vi
havde håbet om at kunne klare
det. (Efter ca. 1 år på missionen
modtog vores datter Annette
ved en fejltagelse et brev fra en
læge til en anden. Brevet omtalte
min lidelse, hvorfor vi blev klar
over, at jeg havde pådraget mig
Dystoni).

På grund af mit helbred,
der syntes at blive værre og
værre, og udsigten til problemer
med hussalg på et tidspunkt,
hvor man begyndte at tale om

tilbagegang, begyndte vi at
se »spøgelser« alle vegne. Vi
besluttede da at henvende os til
Herren og fortælle ham, at vi nu
ønskede at opfylde vores for-
pligtelser til ham, som vi havde
afgivet for så mange år siden.
Vi delte vores bekymringer,
prøvelser og uro, og hvad skete?
Fra det ene øjeblik til det andet
forsvandt bekymringer, og vores
liv blev fyldt med fred.

Indsættelse, hussalg og velkomst i Stockholm

Stavspræsidentens indsættelse
af os inden afrejsen til Sverige
var både meget smuk og ind-
sigtsfuld. Vi fik løfte om at skulle
betjene både levende og døde i
templet såvel som i verden. Og
ja, ikke alene tjente vi i templet,
men efter kort tid blev Sonja
kaldet som musikleder i Menig-
heden og jeg som 1. rådgiver til
biskoppen.

Med hensyn til hussalget blev
vi velsignet. Efter drøftelser med
vores bankrådgiver og en ejen-
domsmægler gik der kun 3 uger,
før huset blev solgt. Selvom vi
var spændte på vores nye liv, var
det dog svært at se vores man-
geårige hjem – fyldt med glade
minder – forsvinde ud af syne,
da vi drejede om hjørnet. Men
vi kom videre, og det blev en
dejlig tid.

Da vi ankom til templet var næsten alle tilsyneladende væk, og de få, vi mødte, vidste åbenbart ikke, at vi skulle komme. Det fyldte os med mærkelige spørgsmål, men alt viste sig at være vel. For umiddelbart efter kom tempelpræsidenten, præsident Arne Hedberg – en kær mangeårig ven.

Vi mødte også hurtigt alle vore »kolleger«, herlige søskende fra såvel Sverige som Norge og USA.

At fortælle om dem alle ville kræve en helt ny artikel, men lad det være nok at sige, at det var herlige, kærlige sidste dages hellige, som vi ikke alene elskede at tjene sammen med, men også lærte noget af.

Tempeltjeneste er hårdt

At tjene i et tempel med fuld åbningstid er en intens oplevelse og samtidig meget hårdt. Vi havde jo skiftevis morgen-tjeneste eller eftermiddags/aftentjeneste. Men uanset hvad, gik alle ægteparrene hver dag udmattede hjem.

Sonja og jeg fik ansvaret for dåben i templet – i øvrigt efter et andet dansk ægtepar, Irma og Jørgen Nielsen. Det var en meget lærerig afdeling, for i arbejdet med de herlige unge oplevede vi ofte, at de unge både så og hørte, hvad vi ikke så og hørte. De var meget åbne for

**Ældste
og søster
Kristoffersen
i templet i
Stokholm**

BROR JENS KRISTOFFERSEN

åndelige tilkendegivelser, og det var vidunderligt at betjene dem.

Jeg oplevede en dag en bror fra Århus Stav døbe, og han døbte en ganske ung bror. Efter nogle navne standsede de, og på min forespørgsel om, hvorfor de ikke gik videre, lød svaret: »Der er ikke noget navn på skærmen.« Der var imidlertid lagt kort i fremviseren på normal måde, men såvel døberen som den unge fastholdt, at de ikke kunne se noget navn. Det viste sig, at der lå 2 kort, og at det ene ikke var blevet ført frem og ikke ville være blevet det, hvis vi havde fortsat. Ånden hviskede, og de unge lyttede.

En vidunderlig tid

Vi nød til fulde arbejdet i templet og samtidig fællesskabet med vore mange kolleger.

Fra vores mission lærte vi, at Herren er tæt på os hele tiden, og at troens grænser kan flyttes.

De mange ting, vi har oplevet gennem vores jordiske tjeneste og vores åndelige erfaringer er så fantastiske, og vi glæder os over den åndelige udvikling, det har givet os.

Nye missioner

Da vi jo havde solgt vores hus, før vi rejste til Stokholm, skulle vi efter missionen have et nyt hjem. Det endte med at blive i Horsens af mange – naturlige – årsager. Vores eneste barn, Annette, fik lov at finde et sted til os. Da hun og hendes familie bor i Horsens, var det et naturligt valg. Og at min eneste bror også bor i byen er en ekstra gevinst, der sætter os i stand til at dyrke et fællesskab, vi før har haft svært ved. I tilgift er vores nye hjem lige ved skov og sø og kun 100 meter fra en herlig park.

Efter vores hjemkomst tjente vi en tid i Grønland og også i templet i København. Derefter

glædede vi os til fred og ro i vores nye hjem, men kun to dage efter kom stavspræsidenten og kaldte os til at tage på en lederskabsmission til Silkeborg. På mit spørgsmål om længden af en sådan mission lød svaret: »Det ved jeg ikke, men fra 7 måneder til 7 år«. Vi smilte og var parat til at tjene.

Efter 3 år blev vi afløst, da jeg på grund af en blodprop i hjernen ikke kunne fortsætte.

Løfterne blev holdt

Selvom vi aldrig nåede på mission til Island, føler vi, at de løfter vi ikke alene gav hinanden for så mange år siden, men også Herren, har vi holdt.

Der var udfordringer og prøvelser, men med Herrens hjælp blev alt løst, og vi kan se tilbage på nogle fantastiske år med så mange velsignelser, at vi til fulde har følt Herrens kærlighed.

Så hvis nogen, der læser dette, skulle være bekymrede for at gøre sig klar og tage af sted, kan vi blot sige: Go for it. ■

Nyligt udsendte missionærer

Finn Lykkegaard, redaktør

Fra Danmark er følgende medlemmer kaldet til at tjene en mission:

SDH FOTO

Søster ANNICA MARKMANN JENSEN
Roskilde Menighed
November 2012 – Maj 2014
Auckland-missionen i New Zealand

SDH FOTO

Ældste JONATHAN LEIT
Gladsaxe 2. Menighed
August 2012 – August 2014
Lyon-missionen i Frankrig

SDH FOTO

Ældste ULRIK HØJME BERNSKOV
Roskilde Menighed
Juli 2012 – Juli 2014
Den Græske Mission

KONTAKT OS

Skriv til lokalsiderne

Artikler til lokalsiderne »Rundt om Danmark« er altid velkomne.

Skriv venligst tydeligt afsender, samt hvilket af lokalsidernes områder du skriver til.

Nyhedsartikler bør indsendes senest 2 uger efter hændelsen, da der går ca. 3 mdr. før artiklen trykkes. Indsend venligst mellem 75-600 ord.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og afkorte artiklerne. Offentliggørelsen af tekster og foto afhænger af deres relevans, kvalitet og den tilgængelige plads.

Redaktør Finn Lykkegaard
E-mail: LiahonaDK@gmail.com eller
lykkegaard@mormon.dk ■